

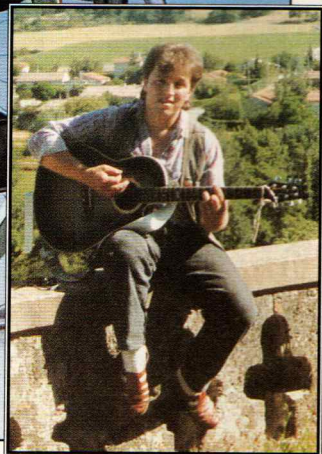
HLAS

Jak sem vstal
z invalidniho voziku

REŠENI

Jak jsem vstal z invalidního vozíku

**Eric Pechin,
Valence, Francie**

Když mě dědeček s babičkou poprvé uviděli, zvolali: „Bylo by lépe, kdyby býval umřel!“ Narodil jsem se roku 1967 jako přidušené dítě a měl jsem tzv. koňskou nohu. Mezi svým osmnáctým měsícem a dvanáctým rokem jsem v Laennecké nemocnici v Montbéliardu podstoupil

několik operací; prováděl je dr. Pichat, jemuž vděčím za mnohé. A pak jsem dostával sady umělých výstuží jednu za druhou.

Až na svou pravou nohu, která byla o tři centimetry kratší než druhá, jsem se do svých dvanácti let vcelku uzdravil. Konečně jsem byl jako ostatní kluci a mohl jsem s nimi všelijak sportovat, plavat, hrát fotbal, košíkovou a tak. Dokonce jsem získal dvě bronzové medaile, jednu za šerm a jednu za házenou. Jenže pro ustavičnou bolest v palci mé

pravé nohy byla nutná další operace. Zdařila se.

V roce 1982 mě přijali na technickou školu pro výchovu automobilových mechaniků. Docela se mi tam líbilo, až na to, že denodenně postávat celé hodiny v dílně začínalo být dost bolestivé. A taky mě rozbolel pravý palec a otekl tak, že jsem ho nemohl používat. Potom mě hrozně rozbolela i pravá noha — tolik, že jsem ji nemohl ani položit na podlahu. Následkem toho jsem musel ze školy pryč — tak silně to začalo bolet. Přemísťoval jsem se pomocí berlí, ale brzy bylo nemožné i to. Nechápal jsem, co se děje, ale v tomto bodě jsem stále lpěl na své víře v Boha.

Můj věrný chirurg přiznal, že už se mnou nemůže nic dělat, a poslal mě jako naléhavý případ do Lyonu jednomu profesorovi v nemocnici Debrousse. Moji rodiče byli křesťané a věděli, že nám teď může pomoci jedině Bůh. Volali k Němu za mne. Sedmého října se pan profesor rozhodl nechat si mě v nemocnici na vyšetření. Za dva týdny jsem měl diagnózu, že trpím anchylózou spondylarthrytus, velice bolestivou reumatickou chorobou, která způsobuje zánět a následné postižení kloubů a páteře.

Pomalou, ale jistě se bolest zhoršovala a obratle mi srůstaly. Končetiny jsem měl ve dne v noci celé dřevěné. Trochu úlevy jsem pociťoval jedině, když se za mnou přicházeli rodiče modlit.

Nakonec jsem musel akceptovat, co bylo nevyhnutelné. K vánocům jsem dostal invalidní vozík. Tak začalo velice těžké období. Byl jsem úředně prohlášen za osmdesátiprocentního invalidu, a tudíž jsem získal invalidní důchod.

Byla otázka, zda mne dát do školy pro invalidy, anebo ne. Když mi na silvestra přáli “šťastný nový rok”, tak jsem se rozplakal. Poznenáhlu, aniž bych to doopravdy chtěl, se do mne začala vkrádat vzpoura proti Bohu. „Proč zrovna já? Jak Ježíš, který mě miluje, může dopus-

tit, aby se stalo něco takového?“ Kamarádi se mi vyhýbali a já jsem začal pomýšlet na sebevraždu.

Naši začali doma modlitební skupinku a za mne se modlily i stovky jiných křesťanů okolo. Očekávali jsme odpověď od Pána.

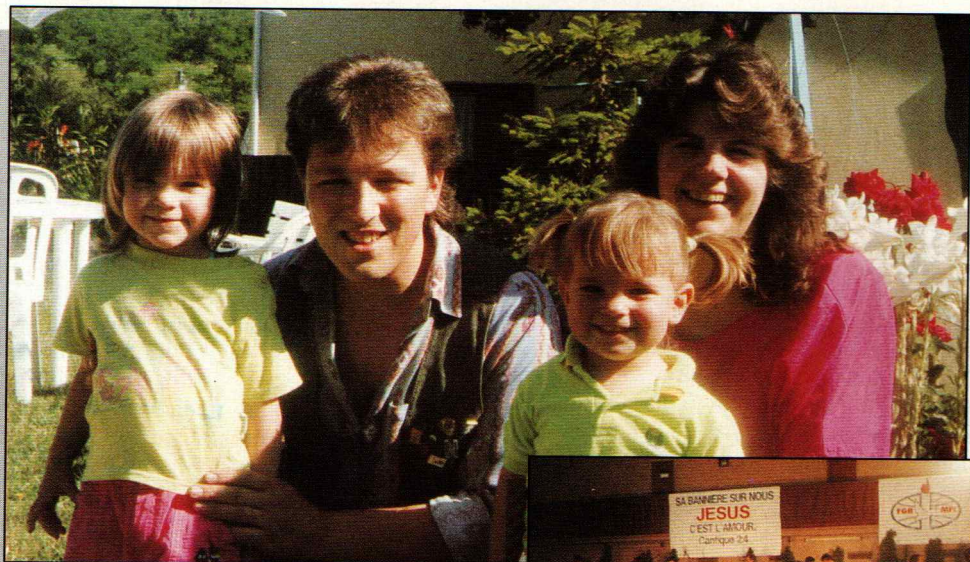
Právě před velikonocemi 1983 jsem měl jít opět na čtrnáct dní do lyonské nemocnice na vyšetření. Toho rána, když jsem odcházel, mi byl můj fyzioterapeut nucen sdělit: „Musím být k vám otevřený. Lékařská věda nemůže o mnoho víc než mírnit bolesti. Zůstanete v křesle do konce života. Musíte se s tím smířit.“

Poslali mě domů se silnými léky. Když jsem si všiml, že z nich přibírám na váze, zahodil jsem je. Děsilo mě to. Obratle patnácticentimetrového kusu páteře už srostly. Táta se již spojil s jedním architektem, aby dal dům přestavět tak, že všechno bude pro mne v přízemí.

Na velikonoce jsme jeli celá rodina ve starém nepohodlném mercedesu — byl to náš mikrobús. Ruce a nohy jsem měl vyztuženy dlahami, aby mi nepovolily a nezkroutily se. Další strojek mi vyráběli na krk, protože už jsem ho nedokázal udržet zpřímá.

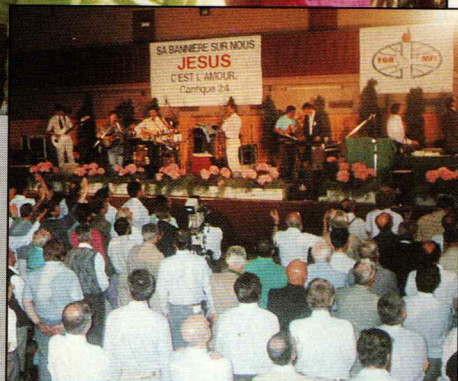
Jeli jsme do tábora jménem „Oáza“ nedaleko Valence, kde bylo na osmdesát mladých lidí. (Potkal jsem tam Mical, která se později stala mou ženou.) Při velikonoční bohoslužbě tátovi povolily nervy. Naléhal na Boha: „Proč my? Udělej něco!“ Co se mne týče, modlil jsem se tiše: „Pane, říkáš v Bibli, že všechno, oč prosíme ve Tvém jménu, nám bude dáno. Já ti chci sloužit. I s tím invalidním vozíkem bych se smířil, ale prosím, odejmi ty bolesti — ve jménu Ježíše!“

V tom okamžiku měl můj otec vidění: Viděl mě na invalidním vozíku u paty Ježíšova kříže. A jak bohoslužba pokračovala, spatřil, že křeslo je prázdné a já stojím vedle. Tím byl ujistěn, že se něco má stát.

Ráno na velikonocní pondělí jsem se vzbudil v šest hodin a stále v hrozném utrpení. Dostat se na toaletu a zase si lehnout mi trvalo hodinu. V osm hodin mi jako obvykle přišla pomoc, abych na sebe navlékl strojky a oblékl se. Pak jsem se chopil berlí, abych se přesunul do křesla. V okamžiku, kdy se mi noha dotkla podlahy, pocítil jsem, jak mnou prochází teplo a proniká mi páteř. Mé svalstvo, které bylo atrofované, se obnovovalo. Bolest náhle zmizela. Mrštil jsem berlemi na druhý konec ložnice, vyběhl jsem ven a řval: „Jsem uzdraven!“ a hned nato jsem si vymkl kotník! Každý se vyšel podívat, co se děje. Bylo prvního dubna, a tak když některé z dětí přiběhly k rodičům a vykřikovaly: „Erik je uzdravený,“ považovali to jenom za špatný vtip.

Plakal jsem radostí a sbíhal po schodech dolů do kuchyně, kde byli vedoucí i s našimi, a volal jsem: „**JÁ CHODÍM! JÁ CHODÍM!**“ Všichni na mne zírali celé zkameněli, a dali se do pláče. Pak mě rodiče objali a všichni jsme chválili Pána Boha za ten zázrak, který učinil.

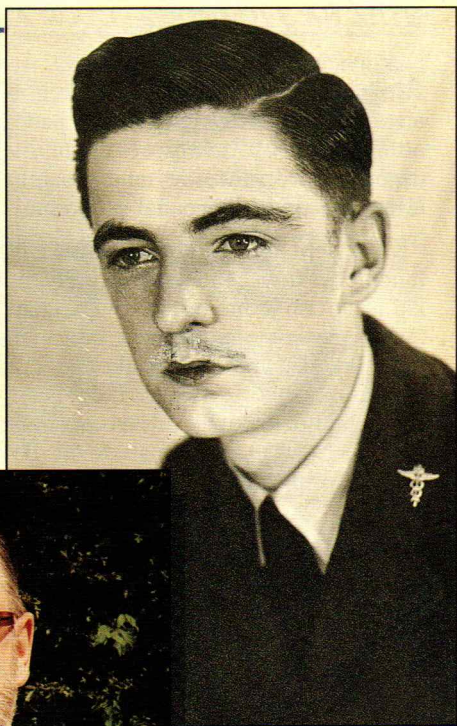
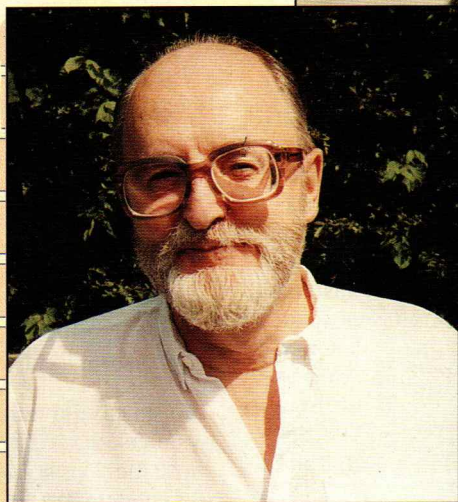
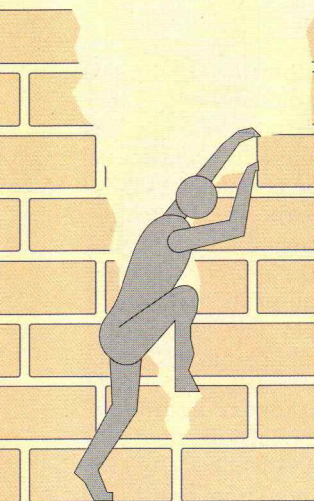
Užaslí doktoři to nemohli pochopit. Vyprávěli jsem jim, co Bůh vykonal. Po lékařských vyšetřeních museli uznat, že to byl určitě zázrak.

Tím, že mi ukázal svou lásku a věrnost, mi Ježíš posílil víru. Je vždycky tentýž a ještě dnes koná zázraky.

Především ale mi uzdravil srdce a odňal z něj nenávist i vzpouru a nahradil je svým pokojem, radostí a láskou. Naplnil mě také svým svatým Duchem.

Ericu Pechinovi je 23 let a pracuje v elektronické firmě jako kontrolor jakosti. Je tajemníkem kapituly FGBMFI ve Valence. Eric a Mical mají dvě dcery: 26 měsíční Mélodii a 12 měsíční Marinu.

Útěk na svobodu

**Cedd
Allen-Ambridge,
Essex, Anglie**

Můj otec mě děsil! I když býval někdy docela milý, obvykle to byl tyran. Podle svého zvyku míval v neděli ráno k snídani vejce, ale pokud na něm našel stopu krve, celou snídani doslova vyhodil z okna. Důvodem k tomu bylo, že jíst zvířecí krev bylo v Tóře zakázáno. Můj otec byl Žid, i když navenek své náboženství nikdy nedával najevo ani nepraktikoval.

Otec mě nutil usilovně studovat. Než jsem si mohl jít hrát nebo se bavit s kamarády, měl jsem dokončit všechny své úkoly. Uznávaly se jenom nejlepší známky. Získal jsem stipendium do menší soukromé školy a dal se zapsat. Obdržel jsem také stipendium Shell a chodil na techniku.

Co si pamatuji, odjakživa můj otec klel a neustále nadával. Rád kradl, silně pil a kouřil a každou nahnutou situací se prolhal. Když jsem vyrůstal, neustále jsem se s ním potýkal. Ustavičně napadal a okřikoval jak mou matku, tak mne.

Nakonec, abych jeho tyranii unikl, jsem v sedmnácti vstoupil do Královského letectva. Zapřel jsem svůj věk a padělal otcův podpis. Začaly se dostavovat úspěchy. Dokonce i v tuhé disciplíně u letectva jsem si připadal svobodně!

Když jsem byl v cambridgeshirské Nemocnici královského letectva v Ely, potkal jsem tam jednu milou dívku, členku WAAF, která pocházela z Norwiche. Zamilovali jsme se a nakonec i zasnoubili a chtěli se vzít. Zažádal jsem si a dostal umístěnku ve Zdravotní správě. Také jsem začal externě studovat. Bylo mi 21 a připadal jsem si na vrcholu.

Abych mohl na umístěnku nastoupit, musel jsem nejprve být propuštěn z Královského letectva a pak znovu přijat jako důstojnický kadet. Patřila do toho i celková lékařská prohlídka. Ještě s několika dalšími propuštěnými jsem pořádal oslavu civilu — obvykle důvod se řádně opít. Když jsem se na strážnici odhlašoval, řekli mi, že se mám hlásit na velitelství nemocnice. Jakmile jsem tam přišel, hned mě přijali jako pacienta. Dostal jsem prudce nakažlivou formu plicní tuberkulózy — tehdy to byla smrtelná nemoc — a poslali mě do Sanatoria královského letectva v Haltonu v Buckinghamshiru.

Žádné účinné léky nebyly a léčba sestávala z klidu na lůžku, čerstvého vzduchu a zdravé výživy. Pokud tohle nefungovalo, tak jste zemřeli! Choroba postupovala rychle. Své zasnoubení jsem zrušil — svět pro mne končil! Nakonec bylo rozhodnuto mě predisponovat na léčebnu a já dostal dovolenku, abych se s doprovodem podíval domů k rodině, než mě vezmou na léčebnu, kde jsem měl očekávat konec.

Během té dovolené jsem navštívil svou babičku z matčiny strany a ta byla už mnoho let křesťankou. Měla novou sousedku, která četla v Bibli o mazání olejem a modlitbách za nemocné. Ta

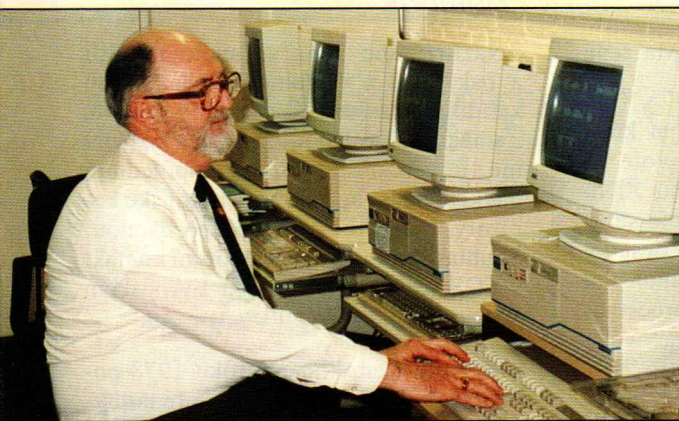
sousedka pak vzala lahvičku obyčejného olivového oleje, vylila mi trochu na hlavu a modlila se za mne. Nekonal se žádná záře, žádný hrom nezahřměl, žádná viditelná změna, jakési teplo jsem ale cítil a byl jsem velice pohnutý.

Vrátil jsem se do sanatoria, aby mě propustili z Královského letectva. Když nadešel den mé lékařské komise, nechali mě velmi dlouho čekat. Viděl jsem muže i ženy nižších hodností, ale mě nevolali. Konečně jsem žádal vysvětlení, co se děje, a řekli mi, že nemohou najít ty správné rentgeny. Mé propuštění odložili o další měsíc.

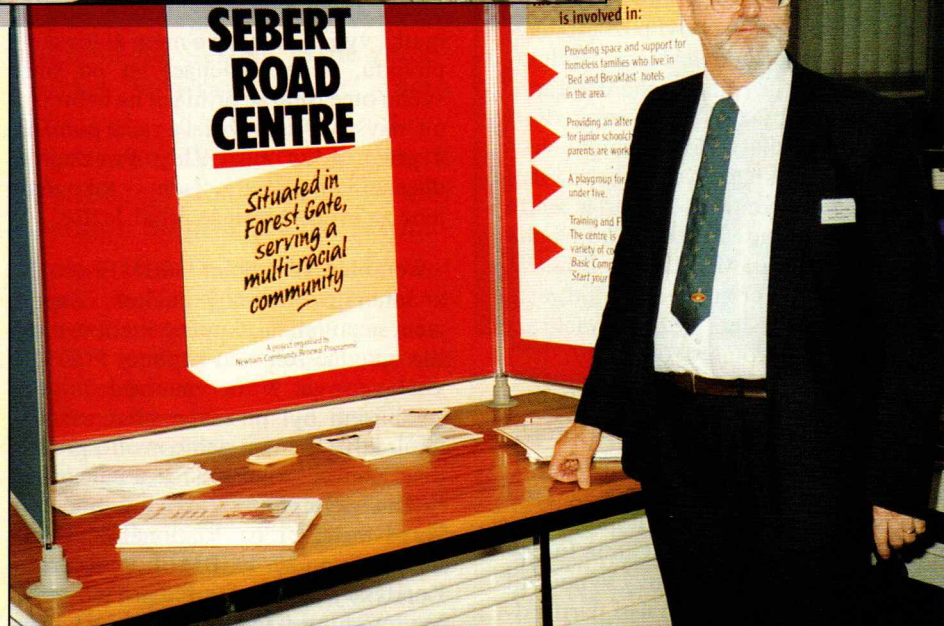
V průběhu toho měsíce mi dělali řadu rentgenů a taky sérii tomogramů. Když jsem se setkal s lékaři, pověděli mi, že to nechápu, ale že můj stav se nesmírně zlepšil — byl vlastně normální! Později mě propustili se stoprocentním invalidním důchodem, nicméně ten se během dvou let zredukoval na nulu. Když mě nedávno rentgenovali kvůli novému zaměstnání, plíce jsem měl stále čisté. Když uzdravuje Bůh, je to trvalé!

Po takovém zázračném uzdravení byste čekali, že hned další den budu ve sboru mezi křesťany. Ale kdepak, odešel jsem od letectva a oženil jsem se se svou snoubenkou. Měli jsme tři děti a každé z nich zemřelo brzy po narození. Zahořkl jsem. Jakoby se svět proti mně spíkl. Dal jsem se na pití a většina mého příjmu padla na pivo a cigarety. Kouřil jsem 60 denně, stále jsem měl dluhy a každou volnou chvíli jsem trávil v hospodě. Následkem toho si musela má žena najít zaměstnání, aby vyšla, manželství se hroutilo a já jsem byl blízko sebevraždy.

Potom jsme měli dvě dcery, které přežily. Když jim bylo tři a pět let, jedna teta je vzala do nedělní školy. V létě 1961 chtěli s nedělní školou na výlet. Ta mladší ale nemohla jít bez doprovodu.

VLEVO: Cedd Allen-Ambridge nastavuje počítače východolondýnskému školicímu středisku pro nezaměstnané. DOLE: Na výstavě ve prospěch programu Příspěvek městu.

Hluboce mě zasáhla ta láska, kterou členové onoho křesťanského společenství dávali najevo, avšak na shromáždění jsem stejně odmítl jít. Doma se to dál zhoršovalo. Příští léto jsem se poptával po výletu s nedělní školou a přidal jsem se k nim. Cestou domů zpívali píseň s názvem „Hospodin je můj pastýř“, založenou na žalmu 23 z Bible (to byla jedna z pasáží, na kterou jsem si vzpomínal). Dostal jsem pak

další pozvání na křesťanské shromáždění, posílené návštěvou mé tety. Přel jsem se s ní ohledně Bible, ale příští neděli jsme šli do jejího sboru (aby dala konečně pokoj). Mluvil někdo z Gillinghamu v Kentu a za námět měl moderní verzi marnotratného syna. Jako by to od začátku do konce ukazovalo na můj život. Pak přišla výzva pro ty, kdo chtějí pozvat Ježíše Krista do svého života. Byl

jsem první, který zareagoval. Má žena byla druhá!

Několik týdnů nato jsem přijal křest v Duchu svatém. V mém životě to znamenalo dramatickou proměnu. Život nebyl nijak růžový, ale postupně se to zlepšovalo. Začal jsem dávat desátky a za pouhé čtyři roky vzrostl můj plat desateronásobně. U svého zaměstnavatele jsem postoupil na počítačového analytika.

O nějaký čas později moje manželka onemocněla a její stav byl později diagnostikován jako zhoubná forma Hodgkinovy nemoci. Léčili ji chemoterapií, která tenkrát bývala pořád ještě dosti drastická a vedla k dost vážným vedlejším účinkům, například k vypadávání vlasů. S takovýmto hrozným léčením souhlasila, pokud se s ní někdo bude každý den modlit. Mívala bolesti hlavy, ale žádné další příznaky ne. Žila ještě dalších patnáct let, než se odebrala k Pánu zcela pokojně v roce 1977.

Další dva roky jsem prožíval hlubokou sklíčenost a měl jsem chatrné zdraví. Smutku jsem čelil dlouhými hodinami strávenými v práci. Jednou v noci o půl třetí jsem se vracel z práce domů; instaloval jsem tehdy pro Blue Circle Industries v Bromley v Kentu nový výpočetní systém, když tu nedaleko ústí dartfordského tunelu na mě mává nějaký člověk. Porouchalo se mu auto, když se s rodinou vraceli z dovolené na kontinentě.

„Vy jste křesťan, že?“ zeptal se mě. „Ano,“ odpověděl jsem, „jak to víte?“ „Protože jsem prosil Pána, aby poslal nějakého křesťana, aby mi pomohl.“ Pod plachtou, kterou přehodil přes dopravní návěst, mu spaly děti. Rychle jsme je rozložili do vozů, které byly náhodou stejné, a já jsem ho odvedl tunelem a až ke svému domu v nedalekém Aveley v Essexu.

Nazítří ráno jsme se spolu modlili a pak jsem u Automobilového klubu zařídil, aby se dostali domů do Lutonu. Za několik měsíců mi zavolal a požádal mě, abych promluvil na dopoledním banketu nedávno založené Lutonské kapituly FGBMFI, jíž byl předsedou. Souhlasil jsem. To byl můj první kontakt s FGBMFI. Druhý byl na Evropském setkání 1980 ve Wembley.

Mezitím jsem koncem roku 1978 potkal svou druhou ženu, Ritu, přední bytovou architektku. Až tenkrát mi má matka vyprávěla více o mém židovském původu. A tak jedenáct let po smrti svého otce jsem se přihlásil na hebrejštinu, navštívil jsem Izrael a začal pomáhat v práci církvi mezi Židy. Považuji se dnes za kompletního Žida — takového, jenž za svého Mesiáše přijal Ježíše.

Wembleyské setkání FGBMFI pro nás znamenalo ohromný zážitek. Zapojil jsem se potom do skupiny, která se modlila ohledně založení kapituly FGBMFI v Haveringu. V červnu následujícího roku jsem byl postaven před náročný úkol, když mě tam náhle zvolili předsedou. Koncem roku 1987 se u mne našly rané symptomy rakoviny tračnicku. Hned v lednu na Regionálním shromáždění mužů FGBMFI v severním Londýně jsem si šel vpřed pro modlitbu. V yšetřeními v létě, a rovněž i následujícími každoročními kontrolami, bylo prokázáno, že jsem byl uzdraven. Bůh naše modlitby vyslyšel! Teď vím, co je pravá svoboda!

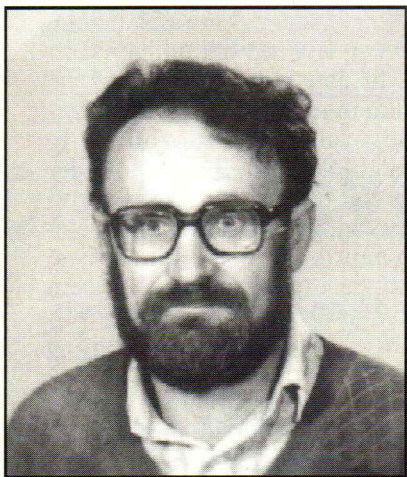
Cedd Allen-Ambridge a jeho paní Rita mají dvě dospělé dcery. Je předsedou kapituly FGBMFI v Haveringu (Londýn) a oblastní zástupce pro severovýchodní Londýn. Je placeným administrátorem bytového družstva Springboardské křesťanské bytové asociace s ústředím v Newhamu v Londýně.

Ježíš vysvobozuje z depresí

**Jiří Řezníček,
Stříbec, Československo**

Během studia na gymnáziu a potom na Vysoké škole zemědělské v Praze jsem často prožíval depresivní stavy a nervozitu. Tento stav se zhoršil po ukončení studia, kdy jsem měl nastoupit do praktického života.

Nebyl jsem na praktický život připraven. Můj mladší bratr se již ve dvanácti letech oddělil od „slušných“ rodinných tradic, negoval i dobré hodnoty, ale v životě se uplatnil mnohem lépe než já. S velkými pochybnostmi o smyslu svého života jsem dokončil studium a již v té době jsem přemýšlel o sebevraždě. Neměl jsem žádné pozitivní motivy, chuť jít do toho, a nevěřil jsem, že své životní plány uskutečním. V roce 1966 jsem nastoupil vojenskou službu a můj psychický stav se zhoršil natolik, že jsem měl první pokus o sebevraždu. Léčil jsem se na vojenské nemocnici v Praze Střešovicích. Po dočasném propuštění z vojny jsem absolvoval psychoterapii u doc. Knoblocha v Lobči u Mělníka, kde se prováděla skupinová terapie. Tam dovedli rozebrat naše problémy, odhalit jejich příčiny, ale potom se s tím člověk musel vypořádat sám. I když mne někdy obviňovalo svědomí,

nevěděl jsem, jak některé problémy a chybné postoje řešit.

Za čas jsem do depresí upadl znovu a v roce 1967 jsem měl dva další pokusy o sebevraždu. Na jaře jsem byl asi týden v bezvědomí v nemocnici Na Františku v Praze a na podzim jsem prožil dva dny v bezvědomí na Českomoravské vysočině v lese. Nyní vím, že v tom mém opakovaném pokusu o sebezníčení byla výzva k Bohu, i když jsem to tehdy nechápal. Jestli je nějaký Bůh, tak mne z toho dostane, jestli není, tak stejně nemá smysl žít. Skutečnost, že jsem to přežil, nepokládám za náhodu. Byl to zázrak, stejně tak i mé setkání s nynější manželkou Annou dva roky po poslední sebevraždě. Po dvou letech známosti jsem se oženil. Svatbu jsme měli v Křemešníku

v kostele. Tento akt byl spíše úctou k tradici, byli jsme nevěřící. Manželka na tom byla duchovně lépe, ale neznala živý vztah k Bohu.

Naše manželství se dostalo brzo do krize. Stáli jsme již v rozvodovém řízení. Jen otcova smrt v roce 1972 na dva roky mi zachránila rodinu. Po otcově smrti jsem na čas přestal dělat špatné věci. Byl to však boj ve vlastní síle, hříchy byly silnější než já. Manželka mne v dobrém úmyslu zatáhla do východních filozofií, a to mne také blokovalo. Při četbě knihy „Světce či bůh“ o Rámakrišnovi jsem si uvědomil, že jsou i jiní světci — jako například Ježíš. Rámakrišna však vzýval bohyni Kálí, a tu jsem z četby verneovek nenáviděl. Z těchto duchovních rozporů a zmatků mě vytrhlo setkání mé ženy s křesťany z letničního hnutí z Brna. Tehdy to bylo ještě ilegální hnutí, proto bratři pořádali tajné biblické kursy v jižních Čechách. Tam se mé ženě dostalo svědectví o živém Bohu. Přijala Pána Ježíše jako Spasitele. Já jsem tomu nerozuměl, znal jsem jen v povědomí mocnou katolickou církev a protestanty jsem si spojil s askézí. Odmítl jsem církevní moc i jakési sebezapírání, na které jsem nestačil. Všechny ostatní církve jsem bral jako sekty. Vzpíral jsem se tomu a podezíral jsem manželku, že mne chce nábožensky zmanipulovat. Poznal jsem ovšem, že tito věřící jsou klidnější než já, a to mne zaujalo.

V roce 1975 jsem měl některé zážitky z práce, které mne vedly k rozhodnutí, že skončím ty všechny duchovní rozpory a se svým životem něco udělám. Před vánocemi na Mikuláše jsem jel do Dačic, kde jsem se dostal do živého obecnství. V té době jich mnoho nebylo. Tam jsem

se vzdal východních filozofií a mohl jsem uznat Pána Ježíše jako Boha svým rozumem, jako například většina římských katolíků. Ve svém srdci jsem Jej ještě neměl. Na jaře 1976 jsem prožil křest v Duchu svatém a má duchovní situace se zlepšila. O rok později jsem učinil rozhodnutí a z Prahy jsem se přestěhoval do jižních Čech, kde jsem řadu let renovoval chalupu ve Stříbci. Moje víra se však neosvědčila v praxi, cítil jsem, že není něco v pořádku, že potřebuji více vnitřní vztah k Bohu a že mám potíže s milosrdenstvem. Mnoho let jsem se modlil, abych Ježíše přijal i srdcem. Při jedné cestě do Prahy jsem pochopil to, co pro mne Ježíš udělal v Getsemane, když se připravoval na zástupnou oběť za lidstvo. Tam prožíval všechny deprese, úzkosti a strach jako já. Učinil to promně, abych to zlořečenství již nemusel nést. Také proto, abych mu lépe rozuměl. Po přestěhování na venkov jsme v jižních Čechách prožili mnoho těžkostí, mnohé krize, ale když jsme s manželkou volali k Bohu opravdově, vždy nás vyslyšel a pomohl ve věcech časných i duchovních. Měl jsem obavy, že například nebudu stačit v novém zaměstnání v zemědělském ústavě a jako stavitel na chalupě. Ježíš nám pomohl, takže jsme stavbu dokončili bez dluhů a nepotřebovali jsme státní půjčky. I to je jasný zázrak.

Několikrát jsme se chtěli z venkovského prostředí znovu vrátit do Prahy, ale Bůh nám často potvrdil, že nás do toho prostředí postavil pro svědectví a duchovní práci a že s námi počítá. Po dvou dcerách, které se nám ještě narodily v Praze, se nám narodil v jižních Čechách syn v roce 1981.

Po pádu komunistické modly jsme hledali společenství, ve kterém bychom mohli duchovně pracovat. Delší dobu již spolupracujeme s Křesťanským společenstvím na Maninách a nyní jsme v místních podmínkách spolu s křesťany z Třeboně začali pracovat ve FGBMFI. Myslíme si, že tento styl duchovní práce se hodí pro naši ob-

last. Chceme dál spolupracovat se všemi, kteří jsou upřímní k Bohu a touží po charismatické obnově v Československu.

Ing. Jiří Řezníček pracuje v Jindřichově Hradci ve vědeckém ústavu. Je spoluzakladatel místní skupiny FGBMFI v Třeboně.

Hudba nemohla nasytit mé nitro...

**Miroslav Venc,
Ostrava,
Československo**

**Na okamžik, kdy jsem
uvěřil v Pána Ježíše jako
svého Spasitele, si pama-
tuji přesně.**

Jisté je, že když jsem byl hospitalizován jako čtyřletý chlapec v nemocnici, vyprávěl jsem nadšeně o Pánu Bohu jedné malé holčičce. Společně jsme spolu zpívali radostné křesťanské dětské chvalozpěvy. Ta holčička pak zemřela na tvrdnutí jater po žloutence. Její jméno nikdy nezapomenu — jmenovala se Jaruška. Těším se, až se s ní opět setkám v nebi. Čas plynul a jediné, na co si pamatuji z doby dospívání, jsou studené zdi kostela. Víím, že tam bylo mnoho upřímných a hodných strýčků a tet, ale já jsem během kázání prožíval hrozná muka. Venku

svítilo slunce, kluci hráli fotbal, a já byl našťvaný. Ta tam byla má víra. Přesto jsem byl uvnitř přesvědčen, že musí existovat pravé křesťanství, že křesťanství není jen veselý obličej na nedělní dopoledne.

V sedmnácti letech jsem začal hrát jako klávesový hráč na zábavách.

Ačkoliv jsem byl nadprůměrný klavírista, hudba nemohla nasytit mé nitro. Shromáždění jsem již navštěvoval jen tak ze zvyku. Jednoho dne mne a mou sestru navštívily dvě věřící osoby.

Již po krátkém rozhovoru jsem poznal, že nemluví jen v náboženských frázích, že to, co káže, i žijí. Vyprávěly mi o tom, že Pán Ježíš je živý, že i dnes mohu prožít setkání s Ním, křest v Duchu svatém, jako první učedníci, že Pán se projevuje zázraky a uzdravováním nemocných i dnes. Já jim samozřejmě hrdinně odolával tvrzením, že to už dnes přece neexistuje, zázraky už přestaly. Na konci našeho setkání se s námi chtěly pomodlit. Na modlitbě jedna z nich dostala dar promlouvání v cizích jazycích, druhá dostala výklad. Byl jsem velmi rozrušen — Pán hovořil přímo ke mně! Už jsem nepochyboval. Následující dny jsem vyplnil sháněním a píděním se po tehdy ilegální křesťanské literatuře. Začal jsem toužit po Pánu Ježíši, toužil jsem po křtu v Duchu svatém, po opravdovém společenství v Božím lidu.

Z Boží milosti jsem se v roce 1980 jako jednadvacetiletý student VŠB setkal se zapálenými křesťany, kteří mne přivedli ke zkušenosti křtu v Duchu svatém. Tehdy bylo v naší zemi vše komunistickou diktaturou potlačováno. Na mé svědectví se začali obracet k Bohu studenti; na vysokoškolských koležích jsme vedli ilegální shromáždění. Kvůli svému náboženskému přesvědčení jsem byl vyšetřován StB a posléze vyloučen ze studia. Pak přišel povolávací rozkaz a já musel na dva roky nastoupit na povinnou prezenční službu ve vojsku. První rok jsem všechno

ponižování a výsměch vydržel. Ale po povýšení se ze mne stal frajer. Satan mi nalhával, že neexistuje věřící voják, že budu věřícím opět v civilu. Nevím, kam bych až došel, kdyby se nade mnou Pán nesmíloval. Splnilo se proroctví: Pán mě zlomil. Nastala situace, ze které mi mohl pomoci jedině Bůh — velký, všemohoucí. Navrátil jsem se cele k Pánu Ježíši. Pomohl mi a nadto mi daroval bratry: vojáky, kteří se obrátili na mou službu. Pokřtil jsem je tajně v expanzní nádrži a chválili jsme Boha v nových jazycích. S chlapci jsem studoval Bibli často až do rána. I při té tajnosti to působilo jako výbuch dynamitu. Začala se o mne zajímat vojenská kontrarozvědka. Byly proti mně sepsány obžalující spisy a byl jsem předán vojenské prokuratuře k vyřízení. Vina zněla: rozšiřování víry v Krista. Radost, kterou mi Duch svatý dával, daleko převýšila atmosféru nehostinného vojenského vězení, které jsem musel podstoupit, zatímco ostatní vojáci se vraceli ke svým rodinám.

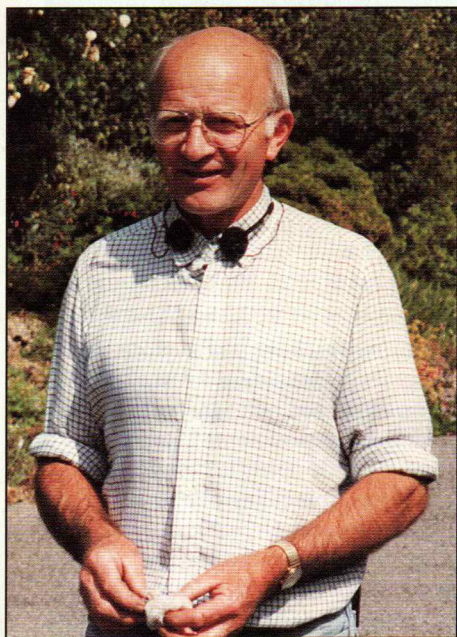
Po návratu z vojny jsem opět vedl ilegální společenství věřících, ve kterém byli i někteří obrácení vojáci z vojny.

Od té doby uplynulo již hodně vody a já se nyní z Boží milosti podílím na práci v Křesťanském společenství Ostrava, které jsme mohli založit díky změně politické situace v Božím čase. Vzdávám za všechno Pánu Ježíši Kristu chválu, neboť k Němu jsem volal, pomohl mi, v Něj jsem doufal a nejsem zahanben (Žalm 22,6).

Miroslav Venc je pastor Křesťanského společenství a iniciátorem dvou skupin FGBMFI v Ostravě.

Plotýnky

D. A. Brunger, Sussex, Anglie

V roce 1979 jsem se přestěhoval a jako řada jiných i já jsem přikročil ku přestavbě a změnám na domě. Jedním z úkolů byla změna otopného systému na Rayburnovy hořáky. Muselo se to do domu dopravit ručně. Já jsem zvedal jeden konec a dva kamarádi nesli ten druhý. V jednom

okamžiku jsem ale zjistil, že nesu váhu celou! V tu chvíli mi něco luplo v zádech. Za pár týdnů z toho byl zdroj hrozných bolestí. Několikrát jsem zašel navštívit fyzikálního terapeuta, což přineslo dočasnou úlevu, ale vždycky se to vrátilo. Nakonec jsem se ani nemohl ohýbat.

Když to došlo až sem, požádal jsem v místní státní nemocnici o rentgen. Ukázalo se, že jsem vážný kandidát na plotýnky a radili mi, abych zanechal svého zahradnického zaměstnání.

Čas běžel a já jsem zahradničil dál. Potom jsem se přidal k Mezinárodní společnosti podnikatelů zvěstujících plné evangelium (FGBMFI). Po modlitbách jsem cítil, že mě Bůh uzdravil. Nato jsem se objednal na rentgen a prohlídku u místního rehabilitačního pracovníka. Výsledné snímky ukázaly, že jsem byl úplně uzdraven. Chvála Pánu ☐

Křest v Duchu svatém

Některé z příběhů publikovaných v tomto vydání časopisu HLAS se zmiňují o křtu v Duchu svatém. Jde o biblickou zkušenost zaslíbenou následovníkům Ježíše Krista. Jejím účelem je obdařit toho, kdo jej přijme, mocí konat Boží vůli. Často o něm hovoří Bible v knize Skutků. Chcete-li vědět více, kontaktujte kapitolu FGBMFI ve vaší oblasti (viz strany 18).

Jiný cíl

**Dr. Ulrich a Barbara
von Schnurbein,
Bavorsko, Německo**

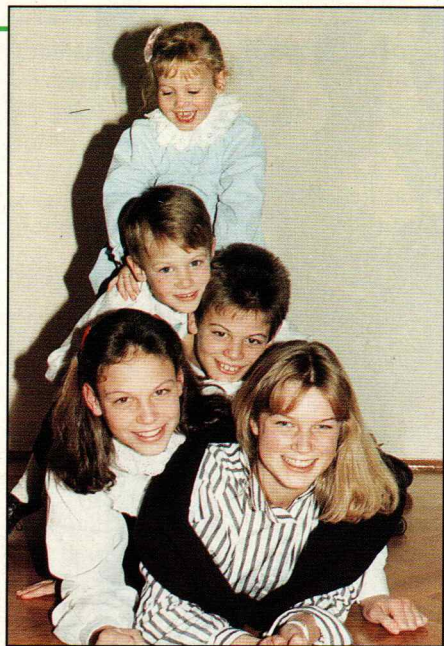
Když jsme byli na univerzitě, osobně jsme poznali Ježíše Krista. Tam jsme se poprvé setkali s uzdravováním a kontakty s dalšími křesťany. V roce 1972, když jsme se po promoci vrátili domů do naší horské vesničky, velice nám scházelo křesťanské společenství a kamarádství, na něž jsme byli zvyklí z univerzity. Ztráceli jsme zájem a zanedlouho se naše víra scvrkla na pouhé nedělní chození do kostela.

Konečně na podzim 1974 jsme u nás začali pravidelnou domácí skupinku pro studium Bible. Byl to velice podnětný úkol a stimuloval nás k osobnímu, daleko intenzivnějšímu pročítání Bible. Dost jsme se začali angažovat v místním luterském sboru a přes četné nezdary jsme chovali naději, že tam Bůh bude jednat. Ulrich přednášel a já jsem začala

nedělní školu. I my jsme již měli tehdy tři děti a značně nám záleželo na tom, aby bylo o děti dobře postaráno. Biblická skupina se rozrůstala — přicházeli dokonce i přespolní. Stále více jsme po-
ciťovali zodpovědnost za své městečko.

Díky různým kontaktům jsme začali chápat, že potřebujeme křest v Duchu svatém, abychom byli lépe vybaveni na plnění Božího povolání, které nám do našeho každodenního života dal. V touze po hojnějším obecenství jsme začali každou neděli večer dojíždět dvě a půl hodiny do Mnichova a zpět. To tam jsme se dověděli o Mezinárodní společnosti podnikatelů zvěstujících plné evangelium (FGBMFI).

V roce 1979 jsme začali deggendorfskou kapitolu FGBMFI. Prostřednictvím těchto společných večerů jsme přišli poprvé do kontaktu s mennonity, baptisty, charismatickými katolíky a jinými. Naše meze se rozšiřovaly a my jsme uviděli potřebu jednoty mezi křesťany různých denominací. Díky našim rozmanitým kontaktům jsme se naučili tolik, že jsme začali naše děti učit, aby byly otevřené vůči křesťanům jiných církví. Je to tak lehké kritizovat druhé,

ale to není Kristův způsob. Nehovořím o naprosté toleranci ve všech bodech učení; důležitější je jednota nalézaná v lásce Ježíše Krista, což znamená spolupracovat se všemi, kteří Ježíše Krista učinili svým osobním Spasitelem a Pánem.

Mezitím se v našem městěčku utvořilo místní křesťanské společenství. Ulrich se velmi angažuje u FGBMFI, obzvláště v jejich práci v Jugoslávii, a také se dost věnuje osobním konzultacím. Je též nutno se starat o náš dřevařský podnik a rekreační střediska. Máme teď pět dětí, a to nás vede k otázce:

Jak máme dostát všem svým povinnostem?

Jednou z mých zásad je: Lidé jsou důležitější než věci. To znamená, že dokud existují ti, kdo potřebují v něčem moji pozornost, ostatní věci musí počkat. (Kdo by se obtěžoval nahlédnout

k nám do garáže, pochopí k jakým následkům tato filosofie vede.) Každý den začíná modlitbou, aby se rozlišilo, co je na řadě, od toho, co není. Snažíme se vyhýbat všem formám maření času. To je jeden z důvodů, proč nemáme televizi. Je-li tam něco, co opravdu chceme vidět, můžeme se na to podívat v penziónu nebo u přátel. Když svůj čas svěříme Bohu, dá nám čas konat ty důležité věci, které je třeba.

Trpí rodina?

Existuje nebezpečí, že bude trpět rodina. Abychom tomu čelili, vyhrazujeme si pravidelně plánovaný hodnotný čas s každým z našich dětí. Jistěže občas věci nefungují tak, jak bylo naplánováno, a naše děti jsou velmi chápavé. Celkem vzato však si myslíme, že jsou právě tak důležité, ne-li více, jako kdokoli jiný, kdo potřebuje náš čas. Bůh mi nedávno ukázal, jak hluboce to může děti ranit, když jsou rodiče příliš zaměstnání jinými činnostmi. Může to vést k zahořklosti, sklíčenosti, ba i k nenávisti, a pak může přinést uzdravení jediné Bůh.

Jakožto rodiče musíme být vždy citliví na příznaky jako: „Vy máte vždycky čas pro jiné, ale pro mě ne!“ nebo: „To nemůžeme být jeden večer sami jako rodina?“ Takové otázky ukazují rodičům, jak se jejich děti cítí, a měly by se brát vážně. Častokrát otevřenost a modlitba pomáhají udržet pořádek v hodnotách.

Jak můžeme pomoci našim dětem v duchovním rozvoji?

Je to úžasný dar, když se něčí děti rozhodnou pro Ježíše jako pro svého osobního Pána a odevzdají mu svůj

***Rodina von Schnurbein v Lipitze
během výletu s FGBMFI v Jugoslávii***

život. Jsme nesmírně vděční, že i obě naše nejmladší si pozvali Ježíše do života. To samo o sobě ukazuje na silnou rodinnou solidaritu. Musejí ve svém mladičkém světě čelit nejednomu problému a je důležité, abychom my jakožto rodiče využili každou příležitost na jejich podporu a povzbuzení. Naše odpovědnost od nás vyžaduje vést podrobně v patnosti, co dělají ve školce i ve škole, a být připraveni se angažovat ve sdruženích rodičů a učitelů. Sotva si můžeme stěžovat na různé vlivy v životě našeho dítěte, pokud nejsme ochotni stát se součástí řešení. Problémy, kterým naši dnešní učitelé čelí v souvislosti s narkomanií, alkoholismem, AIDS i okultismem, jsou šokující. Počet zdánlivě beznadějných situací, se kterými jsem se setkala během svých deseti let

jako třídní vedoucí rodičovské asociace ve škole našich dětí, je obrovský. Je rovněž důležité, abychom nebyli apatičtí, ani co se týče vyučované látky. Během posledních let došlo v mnoha oblastech k pokroku a řada protikřesťanských teorií byla vyvrácena.

Modlitební ochrana proti špatným vlivům!

Pravidelně se modlíme za Boží ochranu nad našimi dětmi. Učíme je, že Bible obsahuje řešení na všechny důležité mravní otázky. Duch Boží může naše děti uvádět do celé pravdy.

Například před několika měsíci naši patnáctiletou dceru požádali, aby si na příští náboženství přinesla polštářek,

protože budou provádět jógu. Kornelia s veškerou úctou vysvětlila své učitelce, že jako křesťan nepotřebuje žádnou jinou cestu k Bohu než skrze Ježíše Krista, a požádala, zda by mohla být z hodiny omluvena. Já jsem její postoj podpořila dopisem, vysvětlujícím odevzdání své dcery Ježíši Kristu. S dopisem jsem jí dala jednu křesťanskou knihu o józe, aby to předala učitelce. Kornelia pak přišla na dotyčnou hodinu, posadila se do kouta a začala se tiše modlit za druhé, kteří seděli na podlaze a připravovali se na své jogínské cvičení.

Ohromně nás potěšilo, když jsme od učitelky i od studentů slyšely výsledek: „K ničemu to nebylo,“ — „Nějak to nefungovalo,“ — „Čekali jsme víc.“

Rozhovor s našimi dětmi je velmi důležitý, ale skoro ještě důležitější je náš příklad. Budou napodobovat, co vidí na nás. Proto je předpokladem ke křesťanskému rodinnému životu osobní vztah s Kristem.

Důležité priority naší rodiny:

- Oddanost Ježíši Kristu jako Pánu nad našimi osobními životy i naší rodinou.
- Dobrá znalost Bible. Do toho patří čas zasvěcený pravidelnému modlitebnímu ztišení, čtení Bible i její studium, a to jak o samotě, tak i v křesťanském společenství s ostatními.
- Otevřenost vůči nabádání Ducha svatého. Znamená to připravenost měnit plány, pokud k tomu Bůh vybídné. Vyžaduje to citlivost na Boha ve všedních situacích.
- Modlitba společně jako rodina.
- Jasné hranice a rodičovské vedení. Jsme přesvědčeni, že to připravuje

dítě na pozdější poslušnost vůči Bohu.

- Láska, přívětivost, otevřenost, důvěra a hotovost odpustit. To se spolu s trpělivostí a radostí postará o dobrou rodinnou atmosféru.
- Biblická měřítko na morálku. Povázíme-li měřítko akceptovaná naší moderní společností, naše děti potřebují tu mocnou podporu, kterou jim můžeme poskytnout.

NABÍZÍME NAŠIM DĚTEM DOBRÉ ALTERNATIVY

Naše děti s námi chodí na křesťanské akce radostně. Snažíme se také pořádat podniky jak s rodinou, tak i s jinými mladými křesťany z jejich okolí. Patří do toho sporty, dovolené s jinými rodinami s dětmi stejného věku, výlety na kolech, atd. Je toho tolik, co můžeme. Všechny tyto věci se podílejí na vytváření zvláštního a lepšího rodinného života. Samozřejmě, že taky děláme chyby a potřebujeme odpuštění Boží i našeho bližního, ale máme zaslíbení Božího slova (Bible), že nám bude žehnat, budeme-li ho následovat a lásku k Němu i ke druhým si dáme jako svou první prioritu. Tím není řečeno, že nikdy neprijdou těžkosti, ale když přijdou, Bůh nám skrze ně pomůže. On zcela mění situaci.

Dr. Ulrich a Barbara von Schnurbeinovi bydlí od roku 1972 v Bavorském lese. Provozují dřevařský podnik a rekreační středisko. Ulrich je u FGBMFI mezinárodním ředitelem se zvláštním pověřením pro práci v Jugoslávii. Mají pět dětí: Katharinu, Cornélii, Georga, Albrechta a Julii.

Ani nezakulhal!

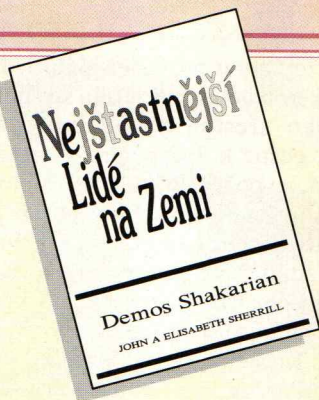
*Bud Clark,
Jacksonville, Florida
Vypráví Helen Clarková*

Před šesti lety spadl můj manžel ze střechy našeho kostela. Skončil dole rovnou na betoně. Záchranka ho odvezla do ne-daleké nemocnice, kde lékaři ani nevěděli, zda přežije, natož aby opět chodil. Měl rozdrčené kosti i pánev a pochopitelně strašlivé bolesti.

Věříme v Boží uzdravující moc a i v to, že zázraky jsou pro dnešek. Modlili jsme se a věřili Bohu, že učiní zázrak. Bůh tuto modlitbu vyslyšel. Bud nejenže z té nemocnice vyšel po svých vlastních nohou, ale dokonce ani nekulhal. Sloužíme velikému Bohu!

Tenkrát jsme neměli žádné zdravotní pojištění. Nemocniční a lékařský účet přišel až na 13 500 liber. Ježíš zázračně vyplnil také tuto potřebu. *On je tak věrný!* □

Tuto napínavou knihu o založení FGBMFI můžete získat od vaší místní kapituly plného evangelia.

Informace

Bratislava

tel 7/222 647
tel 7/285 018

Brno

Emil Knorek
Svatopluka Čecha 100
Brno, PSČ 612 00

Kroměříž

Jan Šimčák, Fučíkova 3591
tel 24836
Jindřichův Hradec
tel 0331/6524

Praha

Martin Tlustý, 2/20 57 97, Praha
Václav Lamr, Bellušova 1821,
155 00 Praha 5

Ostrava

Venc Miroslav
Smirnovova 15
70400 Ostrava
tel 069/377 861, 069/519 675

Kroměříž, 0634/248 36

Jindřichův Hradec, 0331/6521
Třeboň, ing. Karel Lívanský,
Táboritská 1102 (379 01)

Milý čtenáři: když jste četl svědectví v tomto čísle časopisu Hlas, možná jste si kladl otázku, zdali i Vy byste mohl poznat Boha osobně a do srdce získat pokoj. Ježíš řekl, že abyste mohl poznat Boha, jenž je Duch, musíte se zrodit znovu v Vašem lidském duchu. Aby k tomu došlo, měl byste:

1. Přiznat se Bohu, že jste žil sobecky a že tím, že jste Jej nectil jako Pána vašeho života, jste hřešil a jste od Něho oddělen. Neboť „všichni zhřešili a jsou daleko od Boží slávy“ (Římanům 3,23).

2. Kát se obrácením se k Bohu a tím, že Jej požádáte o odpuštění Vašich minulých hříchů a o to, aby Vám pomohl žít tak, jak si On přeje. „Nebudete-li činit pokání, všichni podobně zahynete“ (Lukáš 13,3).

3. Uvěřit, že Ježíš je ten Boží Syn a že tím, jak zemřel na kříži, vzal Sám na sebe Vaše hříchy, abyste Vy mohl získat Boží odpuštění. „Neboť Bůh tak miloval svět, že dal svého jediného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný“ (Jan 3,16).

4. Vyznat Bohu, že nyní berete Ježíše za svého Spasitele a Pána Vašeho života. „Vyznáš-li ústy svými Ježíše jako Pána a uvěříš-li ve svém srdci, že ho Bůh vzkřísil z mrtvých, budeš spasen“ (Římanům 10,9).

Jestliže jste si vše dobře rozvážil a přerýl jste si uvedené citáty, a nyní chcete učinit onen významný krok, modlete se tedy nahlas následující modlitbu: „Milý Bože, jsem přesvědčen, že jsem hříšník a tudíž mám zahynout. Ve svém srdci věřím, že Ježíš, tvůj Syn, zemřel za všechny hříšníky včetně mne a že prolil svou krev, aby smyl mé hříchy. Vyznávám, že Ježíš je Spasitel a Pán mého života a děkuji ti za tvůj dar života věčného. Důvěřuji ti, že mi nyní pomůžeš žít tak, jak si přeješ.“

Nepovažujte pocity za důkaz toho, že Vás Bůh přijal. Pocity se mění, avšak Váš nový vztah k Bohu se zakládá na jeho zaslíbeních (Římanům 10,13). **Nestyďte se o Vašem vztahu s Ježíšem vyprávět druhým** (Matouš 10,32). **Každý den si udělejte čas na modlitbu a čtení Bible** (1 Petrova 2,2; Žalm 37,4; Římanům 8,14).

Až učiníte toto největší ze všech rozhodnutí, dejte nám, prosíme, o něm zprávu, abychom Vám mohli poslat další informace. Vyplňte a pošlete nám přiložený kupón.

**MEZINÁRODNÍ SPOLEČNOST
PODNIKATELŮ ZVĚSTUJÍCÍCH PLNÉ
EVANGELIUM (FGBMFI)
JE INTERNACIONÁLNÍ SPOLEČNOST
KŘESŤANSKÝCH PODNIKATELŮ,
JEJÍMŽ ZÁMĚREM JE:**

1. Dosvědčovat Boží přítomnost a moc v dnešním světě prostřednictvím poselství celého evangelia celému člověku.

2. Poskytovat základnu pro společenství křesťanů všude mezi lidmi pod jedinou zástavou jejich zkušeností v Ježíši Kristu a posilovat je, aby se mohli navracet každý do svého sboru obcerstven a obnoven. FGBMFI není ani církev ani sekta. Nemá kněží ani pastory, ani nezakládá sbory.

3. Napomáhat větší jednotě mezi všemi křesťany.

HLAS

č. 921

Toto je jedna ze dvaaadvaceti jazykových mutací evropského časopisu Voice, vydávaného FGBMFI International Office — evropským regionem: 90 Mechelse Steenweg, B-3000 Leuven, Belgie. Tel: (016) 20 79 44, telefax (016) 20 79 31. České vydání vychází šestkrát ročně.

Redaktor: Blair Scott. **Asistent:** Donato Anzalone. **Výtvarný redaktor:** Paul Goodwin. **Úprava:** Convertex. **Americký redaktor:** Jerry Jensen. **Jihopacifický redaktor:** Mark Raffills. **Asijský redaktor:** C. K. Lee.

**MEZINÁRODNÍ SPOLEČNOST
PODNIKATELŮ ZVĚSTUJÍCÍCH
PLNÉ EVANGELIUM**

Česká adresa: viz str. 18

Mezinárodní adresa: 30 Mechelse Steenweg, B-3000 Leuven, Belgie

☐ Informuji vás o svém rozhodnutí následovat Ježíše Krista. Pošlete mi, prosím, brožurku 'Jak dál po přijetí Krista'.

☐ Pošlete mi, prosím, informace o FGBMFI.

☐ Pošlete mi, prosím, podrobnosti o členství ve FGBMFI.

Jméno a adresa (prosíme zřetelným hůlkovým písmem):

HLAS Č.921

TOTO ČÍSLO

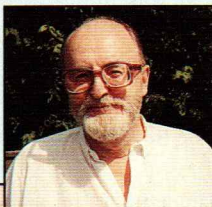
Řešení

Každý z nás čelí v dnešní době nejrůznějším tlakům a problémům, které někdy berou veškerou naději do budoucna. Může nás to postihnout v oblasti finanční, fyzické, anebo v manželských či jiných vztazích. Jak zachránit manželství, ve kterém už nejsou partneři ani schopni spolu mluvit? A co vztahy k dětem? Jak může muž v tomto náročném „světě práce“ se postarat o svou rodinu, aniž by ho to natolik zaměstnávalo, že nebude mít čas je ani poznat, nebo děti jeho. A pak je tu oblast tělesná, kde přes moderní lékařskou vědu může dojít k tomu, že lékaři už nedají žádnou naději na uzdravení nebo na dobré zdraví. Jak s takovými problémy naložit? Kam se má člověk obrátit?

**Mezinárodní společnost
podnikatelů zvěstujících
plné evangelium**

Další informace lze získat:

*Nenechávejte tento časopis ladem...
Někomu ho dejte.*

Útěk na svobodu
Cedd Allen-Ambridge
strana 5

Ani nezakulhal!
Bud Clark
strana 18

Plotýnky
D. A. Brunger
strana 13

Jiný cíl
Dr. Ulrich a Barbara
von Schnurbein
strana 14

V tomto časopisu uvidíte, že Bůh má zájem o obyčejné lidi, chce je uzdravovat a pomáhat jim v podobných všedních situacích. Také zjistíte, že je možné mít s Bohem osobní vztah. Přejete-li si další výtisky časopisu Hlas, můžete je sobě nebo svým známým objednat na straně 18.